

DEEL 1

Vrijdag
31
oktober

1 Prachtshot!

‘Oh, nee ...’ gruwt Wart.

Hij wendt vol afschuw zijn blik af, terwijl de twee monsters zich grommend in de badkuip oprichten.

De gedochten zijn zo groot als koeien.

Hun huid lijkt net een slordig aan elkaar genaaid lappendeken.

De dikke, ongelijkvormige naden lopen kriskras in alle richtingen door elkaar.

Maar nog erger zijn de vlezige varkenskoppen van de griezels.

‘Brrr...’ huivert ook Gwendolien.

Ze grijpt gespannen de arm van haar vriend, terwijl de ogen van de twee reusachtige lappenmonsters venijnig de zaal in grijnzen.

‘Haha! Schitterend!’ juicht Frankenzwein.

De lange, magere slungel werpt zijn armen triomfantelijk in de lucht.

‘Gelukt! Het is me gelukt!’

Hij schraapt zijn keel en wil beginnen te zingen.

Maar juf Ellen veert op van haar stoel vlakbij het podium.

‘Stop!’ roept ze.

Ze zucht diep en schudt haar hoofd.

‘Je moet dit veel enthousiaster uitroepen, Jean-Bernard. Veel krachtiger. Veel triomfantelijker. Zo ...’

De regisseuse haalt diep adem en gooit haar armen juichend in de lucht.

‘Gelukt! Het is me gelukt!’ schreeuwt ze verbazend fel voor zo’n lichtgewicht.

Jean-Bernard Vankrunkelsven, enige zoon van de bekende en veelvoudig gedecoreerde generaal Vankrunkelsven, die in de halloweenmusical de rol van Frankenzwein speelt, staat er wat droogjes bij.

‘Doe het nog eens, Jean-Bernard’, moedigt juf Ellen aan.

Frankenzwein haalt op zijn beurt diep adem en doet de juf na.

‘Gelukt! Het is me gelukt!’

‘Dat is al veel beter!’ knikt juf Ellen tevreden.

Het achterste van een van de twee reuzenvarkens begint opeens vreselijk te wriemelen.

‘Haha!’ lacht Rani.

Ze richt haar camera, waarmee ze altijd alles filmt, op de uit de kluiten gewassen kont van het monster.

‘Bram heeft weer een wind gelaten, juf!’ foetert Daan Bulkens, terwijl hij zijn rode hoofd door het kleine luchtgat onder de kurkentrekkerkrulstaart van de lappengriezel steekt en heftig naar adem snakt.

‘Sorry’, verontschuldigt de kop van het monster zich. ‘Dat komt door de spuitjes die we gisteren hebben gegeten.’

Emma en Zef, die de rollen van Gwendolien en Wart spelen, werpen hun mollige, filmende vriendin een aanmoedigende blik toe en bijten op hun tanden om niet in de lach te schieten.

‘Stop met filmen, Oliebol!’ snibt Bulkens. ‘Of ik geef je straks een flink pak rammel.’

Hij werpt Rani, die door die pestkoppen van de hoogste klas spottend Oliebol wordt genoemd, een giftige blik toe.

Maar die trekt zich niets aan van die bedreiging, integendeel.

Ze filmt lekker door en glimlacht zelfvoldaan.
Dit is immers een prachtshot!
Ook al is de belichting helaas niet helemaal perfect.
Rani, Camerani of Paparani*, zoals Emma en Zef hun vriendin
ook vaak noemen, droomt ervan om later cameravrouw of
filmregisseur te worden.
Daarom filmt ze altijd alles met de camera die ze vorige maand
van haar oma voor haar tiende verjaardag heeft gekregen.
Niet alles, natuurlijk.
Maar toch zoveel mogelijk.
Vooral mooie, leuke en grappige dingen.
Zoals dus de rode tomatenkop van Daan Bulkens die naar frisse
lucht happend door het gat van het opeens tweekoppige reuzen-
varken steekt.
'Kom op!' zegt juf Ellen, terwijl ze weer op haar stoel gaat zitten.
'We doen het nog één keer! En deze keer goed, zoals we het ook
morgenavond op de voorstelling gaan doen.'
Daan Bulkens werpt Rani nog een laatste ziedende blik toe en
trekt knarsetandend zijn hoofd terug in de lappendekenkont van
het reuzenvarken.

*Paparani komt van paparazzi, wat een scheldnaam is voor opdringerige fotografen,
die altijd op zoek zijn naar leuke of gênante foto's van bekende mensen.